

Рѣката клокочеше; буйнитѣ ѝ вълни се разбиваха на пѣ-
нести гриви о средната скала
и шумно се разливаха къмъ
брѣга.

Павелъ се вгледа въ дъл-
бокия виръ. Вслуша се — и
стори му се, нечий гласъ го
зове.

Гласътъ мълвѣше: ела, ела
при насъ и ще бождешъ спа-
сенъ.

И стори се на Павла, че това
е гласа на негова старъ баша.

— Той, моя баща ме зове!
— въздъхна Павелъ.

Гласътъ бѣ всесиленъ и Па-
велъ му се подчини. Ала пре-
ди да полети къмъ вира —
пакъ вдигна глава да погледне
още веднѣжъ небето, земята,
родно село — да каже сбо-
гомъ.